

雨夜の星たち

ร้านรุ่ม
บริการกาแฟ
และรับจ้าง
สารพัด

เทรจิจ ฮารุนะ เขียน
อภิวัดน์ พวงโรส แป๊ะ

การไม่เห็นอกเห็นใจผู้อื่นก็คล้ายการหีบรุ่มออกมา
ทางกันความรู้สึกของตัวเองเอาไว้ หากแต่มีความจริงที่ว่า...
ไม่มีรุ่มคันไหนที่กันสายฝนได้ตลอดกาล

p/ccolo

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

ร้านรุ่ม

บริการกาแฟและรับจ้างสารพัด

雨夜の星たち

เทวจิ ฮารุนะ

เขียน

อภิวัฒน์ พวงโรสง

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ไม่รู้ทำไม แต่ประโยคนี้ทำให้ฉันนึกถึงศิริมะ

ไม่ใช่เพราะเขาคือคนที่ให้ฉันยืมหนังสือ

หรือเพราะหากบอกว่านี่คือสิ่งที่ศิริมะเขียนฉันก็รู้สึกว่ามันคงเชื่อโดยไม่สงสัย

- เทวจิ ฮารุนะ

หนังสือคุณภาพ
โดยอินทรีกรุ๊ป

ร้านร่วม บริการภาพและรับจ้างสารพัด
雨夜の星たち

p/coco/

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Piccolo Publishing

AMAYO NO HOSHITACHI

Copyright © 2021 Haruna Terachi

Frist published in Japan in 2021 by TOKUMA SHOTEN PUBLISHING CO., LTD., Tokyo.
Thai translation rights arranged with TOKUMA SHOTEN PUBLISHING CO., LTD.
Through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency, Bangkok

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำ านหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5856-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ธรินทร์ อุทะกะพันธุ์ ปิฎกขุฑุโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิจิตพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จีระอร • บรรณาธิการผู้อำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการบริหาร วิฑูรพรรณ พัฒนวิฑูรต่อดูล • บรรณาธิการ พิมพ์ชนา ศิริวรรณนาวิ • บรรณาธิการต้นฉบับ อภิญา ธโนเป็ย
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลัทภณีย์ เขยกลิน • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธ์
คอมพิวเตอรื มนต์นันท์, จิรณีย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร พวงผกา • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

“การเว้นระยะห่างทางสังคม” เป็นวลีที่ไม่ว่าใครที่เคยได้ใช้ชีวิตผ่านพ้นช่วงปี 2020 ล้วนคุ้นเคย ในช่วงที่โคโรนาไวรัสแพร่กระจายไปทั่วโลก ผู้คนต่างหวาดกลัวกับการใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่น ด้วยว่าโรคดังกล่าวเป็นโรคติดต่อทางระบบทางเดินหายใจ ทำให้การไม่ใกล้ชิด การสวมหน้ากากอนามัยหรือผ้าปิดปาก และการล้างมือถือเป็นพฤติกรรมขั้นพื้นฐานของคนทั่วโลก จนเกิดการเปลี่ยนแปลงในการใช้ชีวิตของผู้คนขนานใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นทำงานจากที่บ้าน การเรียนออนไลน์ และการกักตัวเมื่อสัมผัสผู้ติดเชื้อ และส่งผลให้คนจำนวนไม่น้อยมีปัญหาในการเข้าสังคมไปโดยปริยาย

นิยายเรื่องนี้ดำเนินเรื่องอยู่ในช่วงปี 2020 ปีที่มีการเว้นระยะห่างทางสังคม แต่บางคนก็ถือโอกาส “เว้นระยะห่างทางความสัมพันธ์” กับผู้อื่นไปพร้อมกันด้วย เหมือนมีสี่บะจั่ง ตัวเอกของเรื่องนี้ที่เป็นคนที่ไม่อาจใช้ชีวิตในสังคมได้เหมือนคนปกติ เธอถูกคนส่วนใหญ่มองว่า “แปลก” ไม่เว้นกระทั่งแม่ของตัวเอง เพราะเธอไม่อาจมีความรู้สึกร่วมไปกับผู้อื่นได้ และถูกสังคมตราหน้าอยู่เสมอว่าเธอไม่มีสัมพันธภาพ หากแต่การไม่อาจรู้สึกอย่างเข้มข้นไปพร้อมกับคนอื่นได้คือเรื่องที่ย่อยง่ายนั่นหรือ และคนที่ไม่อาจมีความรู้สึกร่วมกับผู้อื่นได้นั้นถือเป็นโรคดีที่ไม่ต้องแบกรับความรู้สึกของคนอื่นจริง ๆ หรือแค่โรคร้ายที่บังเอิญเป็นคนประาะบางมากจนต้องกางกั้นความรู้สึกของตัวเองไว้กันแน่

การไม่เห็นอกเห็นใจผู้อื่นก็คล้ายการหีบร้อนออกมาจากกันความรู้สึกของตัวเองเอาไว้ หากแต่มีความจริงที่ว่า...ไม่มีร่มคันไหนที่กันสายฝนได้ตลอดกาล

มิถุนายน ปี 2020

ฉันมักเหม่ออยู่ตลอดเวลา อย่างเวลาไม่มีใครพูดเรื่องสำคัญ อยู่ตรงหน้า หรือเวลาที่กำลังจะเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในชีวิต ยิ่งคิดว่ามันเป็นช่วงเวลาสำคัญเท่าไร ฉันก็ยิ่งเหม่อมองไปทางอื่น เท่านั้น

ใช้ว่าจะมีอะไรสลักสำคัญอยู่ตรงหน้าเสียเมื่อไร วิชาพีชที่ออก ออกมาจากช่องว่างบนถนนลาดยาง ภาพที่ถูกแขวนประดับผนังร้านอาหารแพ สิ่งที่ขีดเขียนลงไปบนแผงกั้นถนน ภาษาอังกฤษไม่ทราบ ความหมายบนเสื้อยืดของคนแปลกหน้า ใช้ว่าจะน่าสนใจเสียเมื่อไร แต่พอรู้ตัวอีกทีฉันก็กำลังเขม่นมองมัน

ฉันพยายามคิดว่าการที่ใครสักคนเอาแต่สนใจสิ่งไร้สาระนั้นไม่ใช่นิสัยที่ไม่ดี แต่เป็นเพียงนิสัยพื้นฐานของคนคนนั้น หากเป็นไปได้ ฉันก็อยากให้คนอื่นยอมรับว่ามันเป็นสิ่งปกติของฉันเหมือนกัน คงไม่มีอะไรจะสบายไปกว่าการได้อธิบายว่ามันคือ “สิ่งพื้นฐานของฉันนะ”

เหมือนเวลาอธิบายว่าตนเป็นคนขี้หนาวหรือมีความดันโลหิตต่ำ

โลกเรามีสิ่งที่มองไม่เห็นอยู่มากมาย แต่ก็ยังมีนามเรียกขานและคำนิยามว่ามัน “มีอยู่จริง” เช่น อากาศ สามัญสำนึก ซึ่งเป็นสิ่งที่เข้าใจกันได้โดยไม่ต้องกล่าว แต่ว่าฉันไม่ถนัดเรื่องสิ่งที่มองไม่เห็นเลย

“มิจจัง ได้ยินหรือเปล่า มิจจัง” ฉันถูกเขย่าให้ลนจนได้สติหันมองอีกฝ่าย เธอกลับมาจากห้องจ่ายยาตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ตอนนี้กำลังนั่งห่อตัวอยู่ตรงที่นั่งข้างคนขับ มีน้ำสองหยดติดอยู่บนเลนส์แว่น สายตายาวที่เธอสวมอยู่เป็นประจำ

ใช่แล้ว ผน แล้วฉันก็นึกออกว่าฝนตกลงมาระหว่างที่ฉันกำลังรอกอยู่ในรถ อุตส่าห์คิดว่าจะกางร่มไปรับเธอถึงห้องจ่ายยา แต่ฉันกลับเอาแต่เหม่อมองเม็ดฝนที่ตกกระทบกระจกหน้ารถจนลึ้มไป

“ขอโทษค่ะ อุตส่าห์ตั้งใจจะไปรับแท้ๆ”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ แค่สองสามเมตรเอง”

ผ่านมาประมาณสองเดือนหลังจากฉันมารับมาส่งเธออาทิตย์ละครั้งที่โรงพยาบาล แต่ช่วงสองเดือนที่ผ่านมาเธอกลับพูดคำว่า “ไม่เป็นไร” นับครั้งไม่ถ้วน แม้จะมาช้ากว่าเวลานัดไปหลายนาที เธอก็จะบอกว่า “ไม่เป็นไร มิจจัง” ตอนเธอส่งกระเป๋าให้พร้อมบอกว่า “ถือให้หน่อยสิ” แล้วฉันดันทำตก เธอก็บอกว่า “ไม่เป็นไร มิจจัง” โรงพยาบาลเอกชนที่คุณเช็ตสี่โกะรักษาตัวตั้งอยู่ย่านชานเมือง ทว่าเป็นที่เลื่องลือกันถึงฝีมือการรักษาที่เหนือชั้น โรงพยาบาลแห่งนี้อยู่ห่างจากสถานีรถไฟ ทำให้การเดินทางไปกลับด้วยรถไฟหรือรถประจำทางทำได้ยาก

“มีสี่ปะคะ”

ตอนที่พบกันครั้งแรก ฉันแนะนำตัวด้วยนามสกุล ระมัดระวัง
เท่าที่ทำได้ไม่ให้ใครรู้ชื่อจริง

“ฉันก็เรียกว่ามิจิจังสินะ”

“เธอเป็นเด็กผู้หญิง ฉันเลยอยากเรียกด้วยชื่อน่ารัก ๆ นะ”
ทาจิมา เซ็ตสึโกะ พูด ถึงเธอจะอยู่ในวัยแปดสิบและป่วยจนต้อง
เข้าโรงพยาบาล แต่เธออาจมีสติว่าฉันที่อายุเพียงยี่สิบหกก็ได้

“ฉันเป็นคนประเมินสถานการณืไม่เป็นคะ”

ฉันอธิบายทันทีหลังแนะนำตัว ฉันพยายามบอกให้อีกฝ่าย
ทราบตั้งแต่เริ่ม “งาน” ครั้งแรกเสมอ

“โดยพื้นฐานแล้วฉันจะทำเพียงเรื่องที่คุณบอกให้ ทำ และ
จะพยายามอย่างสุดความสามารถที่จะไม่ทำเรื่องที่คุณบอกว่า *อย่า*
แต่ฉันจะไม่ประเมินสถานการณื คาดเดา และทำสิ่งที่คุณคิดอยาก
ให้ทำ ฉันจะไม่เคลื่อนไหวโดยยึดกฎคลุมเครือที่ว่า *คนปกติทำกัน*
ฉะนั้นคุณเองก็ไม่จำเป็นต้องเกรงใจและคิดว่า *ก็อยากให้เธอทำ*
อยู่หรอก แต่มันออกจะเกินไปหน่อย ฉันทำเพราะได้รับเงินค่าจ้าง
และจะปฏิเสธหากทำไม่ได้ ฉันไม่ได้ปฏิเสธโดยใช้อารมณืว่าเกลียดคุณ
แต่จะปฏิเสธในกรณืที่ฟังความต้องการของคุณแล้วตัดสินใจว่าฉัน
ทำไม่ได้คะ”

เมื่อได้ฟัง คุณเซ็ตสึโกะก็เบิกตาโตอยู่ครู่หนึ่งแล้วหัวเราะ
“เธอนี้ตลกจัง” เพราะมีคนที่มีกโกรธหัวฟัดหัวเหวียงเมื่อได้ฟังคำ
อธิบายนั้นในคราวแรกอยู่ด้วย จึงเรียกได้ว่าการเริ่ม “งาน” ของฉัน
กับคุณเซ็ตสึโกะเป็นไปอย่างราบรื่น

ไปส่งที่โรงพยาบาลและส่งกลับบ้านอย่างปลอดภัย นั่นคือสิ่งที่
ฉันได้รับมอบหมาย

การปล่อยให้เธอเปียกฝนเหมือนเมื่อครู่อยู่นอกกรอบ “อย่างปลอดภัย” โดยสิ้นเชิง ฉันคิดแล้วหยิกท้องแขนตัวเองอย่างแรง

คุณเซตลีโกะใช้ผ้าเช็ดหน้าแต่งขอบลูกไม้เช็ดผมกับแว่นสายตายาว เธอยกมือขึ้นจับผ้าปิดปาก เอียงคอปลั่งเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนหยิบผืนใหม่จากกระเป๋าถือปักลูกปัดออกมาเปลี่ยน

“ของมิจจังทำมือหรือ”

เธอมองผ้าปิดปากที่ฉันสวมอยู่

“ค่ะ”

“มิจจังมีฝีมือดีนะ”

“เปล่าค่ะ ฉันไม่ได้เป็นคนทำ”

“อะ ฉันให้” ริรุกะว่าพลางมอบผ้าปิดปากทำมือลายทางสีขาวยุคสมัยมีสายคล้องอย่างสีฟ้า เหมือนมาสกอตคยูคอะโอเรทาโร¹ ไม่มีผิด ถึงจะคิดว่าชุดขาดแต่ฉันก็ไม่รังเกียจ หากสวมไปแล้วฉันก็มองไม่เห็นตัวเองอยู่ดีตราบดีที่ไม่ส่องกระจก

“ช่วงนี้ฝนตกเป็นบ้าเป็นหลังเลยเนอะ มิจจัง”

“ก็เดือนมิถุนายนนี่คะ”

ที่ปิดน้ำฝนกวาดหยาดฝนออกจากกระจกหน้า ฉันตระหนักได้ว่ายางปิดน้ำฝนคงจะเก่า มันจึงขยับได้ไม่เป็นธรรมชาติ อีกไม่นานคงต้องเปลี่ยนใหม่ ฉันต้องบอกคริสซิเมะไว้

หลังจากตรวจสอบจนแน่ใจว่าคุณเซตลีโกะคาดเข็มขัดนิรภัยแล้วฉันก็ออกรถ ฉันชอบขับรถ ความเครียดเขม็งที่เกี่ยวข้องถึง

¹ตัวมาสกอตประจำบริษัทคยูคอะโอเร จำกัด (มหาชน) มีลักษณะเป็นตุ๊กตาผู้ชายสวมแว่นตากรอบกลม สวมหมวกทรงแหลมสูงและชุดลายทางสีขาวสลับแดงและตัดขอบด้วยสีน้ำเงิน

ความตายทำให้ฉันต้องมีสมาธิ

คุณเซ็ตลีโกะร้องเพลง เริ่มด้วยเพลงที่แม่มาจับด้วยร่มลายวงแหวน แล้วเปลี่ยนเป็นเพลงหมิวถือปลา ก่อนจบท้ายด้วยเพลงประกอบภาพยนตร์ ซิงกิ้งอินเดอะเรน ดูเหมือนเธอจะไม่รู้เนื้อร้องภาษาอังกฤษเลยฮัมทำนองไว้ความหมายแทน

ใครกันนะที่เคยบอกว่า “เกลียดละครเพลง” ฉันลืมสนิท แต่อาจเป็นแม่ก็ได้ แม่เป็นคนที่ต้องบ่นไปเสียทุกเรื่อง

จริงด้วย ต้องเป็นแม่แน่ “อยู่ดี ๆ ก็ร้องก็เต้นขึ้นมาซะใหม่ละ” แม่กล่าวอย่างหัวเสีย จริงอยู่ว่าฉันเองก็เคยเห็นด้วย แต่พอได้พบกับคุณเซ็ตลีโกะ ฉันก็เปลี่ยนความคิด

มีมนุษย์ที่ขับร้องทำนองเพลงขึ้นมาจับพลันอยู่จริง ๆ และหากเธอไม่ปวดเข้าปวดแหวคกงระโดดโลดเต้นไปด้วยแน่

“วันนี้จะแวะที่ไหนมัยคะ ซูเปอร์มาร์เก็ต ธนาकार”

ที่ฉันอุตส่าห์เป็นฝ่ายถามเพราะเมื่อคราวก่อนเธอโผล่ขึ้นก่อนถึงหน้าที่ทำการไปรษณีย์เพียงไม่กี่เมตรว่า “อ๊ะ จะจะไป ฉันต้องซื้อแสตมป์นี่นา มิจจิงช่วยแวะหน่อยได้มัยจ๊ะ” ตอนเธอพูดถึงคำว่า “แวะ” ก็เลยที่ทำการไปรษณีย์ไปเสียแล้ว

“ไม่แวะก็ได้จ๊ะ ขอบคุณมาก”

“เมื่อก่อน ลูกสาวฉันเคยพาไปซื้อของช่วงสุดสัปดาห์นะ” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงคล้ายขับขานทำนองเพลง ลูกสาวของเธออาศัยอยู่กับสามีและลูกชายที่เมืองโกเบ ดูเหมือนตอนนี้ยัง “กลั่นใจ” ที่จะไม่มาเยี่ยมผู้เป็นแม่อยู่

“ที่นั่นเรียกว่าอะไรนะ คอสโกใช้มัยนะ ตอนที่ลูกพาไปครั้งแรก มันสุขยอดมากจนฉันตกใจเขี้ยวละ”

“สุดยอดขนาดนั้นเลยหรอคะ”

“อืม ไม่ว่าจะเป็ฯนขนมปังหรือข้าวของอย่างอื่นก็ล้วนใหญ่ขนาดนี้เลยละ”

คุณเซ็ตลีโกะกางสองมือออกกว้าง ฉันทกใจ ใหญ่ขนาดนั้นเชียวหรือ แล้วตัดสินใจรับฟังต่อในฐานะเรื่องที่แต่งขึ้นมาครั้งหนึ่ง

“รถเข็นที่ใช้ใส่สินค้าเองก็ใหญ่ ใหญ่ขนาดนี้เลย ทางเดินก็กว้างมาก”

“กว้างมากเลยหรอคะ”

“เหมือนอเมริกาไม่มีผิด อ๊ะ แต่ฉันเองก็ไม่เคยไปหรอกนะ” เธอว่าแล้วหัวเราะอยู่คนเดียว ฉันไม่เคยหัวเราะร่วมกับเธอ ไม่เกี่ยวอะไรกับงาน ที่ทำอยู่ในปัจจุบัน เพราะฉันจะไม่หัวเราะกับเรื่องที่ฉันคิดว่าไม่ตลกมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว

บ้านของคุณเซ็ตลีโกะตั้งอยู่กลางทางลาดที่เมื่อยิ่งสูงขึ้นนิवासถานที่เรียงรายอยู่ตามข้างทางก็ยิ่งหลังใหญ่ แถมยังยิ่งเก่าและยิ่งดูดี บ้านของเธออยู่ช่วงตอนกลางของภูเขาพอดี

เมืองที่ฉันเกิดและเติบโตเองก็เหมือนกัน ที่นั่นมีชื่อว่าย่านที่อยู่อาศัยยูริกะโอกะ

บ้านของฉันอยู่ข้างสวนสาธารณะที่ตั้งอยู่บนยอดเนิน แม่ภูมิใจกับสวนสวนตัวที่กว้างเท่าสวนสาธารณะมาก และยังภูมิใจในตัวบ้านที่ “ไม่ยอมให้ลูกบิดประตูต่างกันแม้แต่อันเดียว แถมยังเลือกสรรผ้าปูม่านอย่างละเอียด ไม่ยอมให้ยาวต่างกันสักมิลลิเมตร”

กรรมสิทธิ์ที่ดินและบ้านเป็นของพ่อ แต่นั่นก็ไม่ใช่อปัญหาใหญ่สำหรับแม่ สังกรรมเดียวกันกับ ของของแกก็คือของของฉัน นั่นละ ลูกสาวสองคนของแม่เองก็ไม่ใช่มนุษย์ แต่เป็นทรัพย์สินเหมือนกัน

ฉันจอตกรหน้าประตูรั้วหน้าบ้านของคุณเซตตีโกะแล้วตรวจสอบ
กำหนดการครวหน้า

“ถ้าอย่างนั้น อีกสองสัปดาห์ฉันจะมารับตอนสิบโมงเช้าวันอังคาร
นะคะ”

“จ๊ะ รกวนด้วยนะจ๊ะ”

ฉันให้เธอเซ็นชื่อในรายงานเพื่อเป็นการยืนยันว่าฉันมารับเธอ
ถึงบ้านได้ตรงเวลา พาไปโรงพยาบาลและรอจนเธอรับยาจากห้อง
จ่ายยาแล้วกลับมาส่งถึงบ้านอย่างปลอดภัย

ดูเหมือน “งาน” ที่ฉันทำอยู่ ลูกสาวของคุณเซตตีโกะจะเป็น
คนจ่ายค่าจ้าง

เพราะบัญชีธนาคารที่รับเงินค่าจ้างไม่ใช่ของฉันแต่เป็นของ
ศิริชิมะ ฮิราคุ ผู้ว่าจ้างฉันอีกที ฉันจึงไม่รู้ว่าลูกสาวของคุณเซตตีโกะ
จ่ายค่า “ให้ฉันพาคุณเซตตีโกะไปโรงพยาบาลแทน” เดือนละเท่าไร
ไม่มีฐานค่าจ้างที่แน่นอน แต่จะเป็นการปรึกษากันระหว่างศิริชิมะ
กับผู้ว่าจ้าง

โถงทางเข้าบ้านทาจิจะมีรูปปั้นสุนัขวางไว้ ฉันไม่รู้ว่าป็นสุนัข
พันธุ์ไหน มันหูลู่ ลิ่นห้อย เพราะมีสีเหมือนแป้งถั่วเหลือง ฉันเลย
แอบเรียกมันในใจว่า “ขนมปังแป้งถั่วเหลือง” ฉันจำไม่ได้แล้วว่าทำไม
ถึงเรียกว่า “ขนมปัง” ตอนนั้นฉันอาจหิวใจแทบขาดหรืออาจเพราะมัน
ฟังดูรื่นหูก็ได้

“เมื่อก่อนฉันเคยเลี้ยงหมาที่หน้าตาเหมือนเจ้านี้ไม่มีผิด”

คุณเซตตีโกะมองตามสายตาฉันแล้วเริ่มเล่าเรื่องสุนัขที่เคยเลี้ยง
มันเป็นเด็กดี เชื่องกับคน หลังจากได้ฟังเรื่องเล่าที่มันร้องด้วยน้ำเสียง
เศร้าสร้อยอยู่ข้างหมอนของสามีคุณเซตตีโกะซึ่งป่วยตายไปเมื่อสิบปี

ก่อนจบฉันก็ลงจากรถ อ้อมไปเปิดประตูฝั่งที่นั่งข้างคนขับ ทางร่วมให้คุณเซตตีโกะ แล้วรอเธอลงจากรถ ฝนเริ่มซาแล้ว

“ไว้เจอกันใหม่นะจ๊ะ”

“คะ สิบโมงเช้า วันอังคาร สองสัปดาห์หน้า”

ก่อนที่ร่างเล็กของหญิงชราจะหายเข้าไปในบ้าน ฉันส่งเสียงเรียก “มีอะไรหรือจ๊ะ” คุณเซตตีโกะเอียงคอกงน

“สุนัขชื่ออะไรหรือคะ”

“ริชาร์ดจ๊ะ”

“ไม่คิดจะเลี้ยงสุนัขแล้วหรือคะ”

“นั่นสินะ มันก็น่ารักอยู่หรอก แต่การพาไปเดินเล่นกับการดูแลก็เหนื่อยเอาการ มิฉะนั้นรับดูแลหมาหรือเปล่านั้น” เธอถาม ฉันจึงส่ายหน้า

“ไม่มีบริการดูแลคะ แต่ฉันเคยดูแลแมวเป็นบริการระหว่างที่ลูกค้าเข้าโรงพยาบาลนะคะ”

“แมวก็น่ารักนะอะ”

คุณเซตตีโกะกล่าวลาแล้วปิดประตู ก่อนขึ้นรถฉันลูบหัวสุนัขที่ประดับโถงทางเข้าโดยอัตโนมัติ “ริชาร์ดเธอ” ฉันพิมพ์ข้อความเดียวแน่นอนว่ามันไม่ใช่เจ้า “ขนมปังแบ่งถ้วยเหลือง”

ริชาร์ดขนมปังแบ่งถ้วยเหลือง นับจากนี้จะเรียกมันแบบนี้แล้วกัน

ฉันนำรถเข้าจอดในลานจอดที่มีคำว่า *ศิริชิมะ* เขียนด้วยสีขาวบนหมอนคอนกรีตก้อนล่อ

ทุกคนแถวนี้เรียกที่นี่ว่า “ที่จอดรถรายเดือน” ทว่ามันเป็นเพียงลานว่างที่มีหมอนก้อนล่อกับเชือกที่ขึงไว้พอเป็นพิธีเท่านั้น

ที่นี่จอดรถได้เพียงสามคัน ช่องจอดรถของ *คิริชิมะ* ถูกขนาบข้างด้วยช่องจอดรถของ *ร้านตัดผมสี่รูตะ* และ *ร้านซักรีดทานากะ* พอฝนตก พื้นจะเปลี่ยนเป็นหล่มโคลน ทำให้รองเท้าสกปรกจนพูดไม่ออก แต่ฉันได้ยินมาว่าค่าบริการรายเดือนถูกกว่าลานจอดพื้นคอนกรีตบนถนนเส้นเดียวกันอยู่มากโข

หนึ่งในข้อเสียคือ ใครก็เข้าออกได้อย่างอิสระ ก่อนหน้านี้ก็มีแมวนอนกลางวันอยู่บนกระโปรงรถ ตอนที่รถฝุ่นเกาะจนสกปรกกระจกหน้าก็ถูกเขียนว่า “เดียวจะล้าง” และชวนให้หัวเสียอยู่ชนิดน้อย เพราะฉันเองก็รู้สึกเหมือนถูกรัง

ใช้เวลาเดินประมาณสิบนาทีจากลานจอดรถจะพบป้ายร้านกาแฟที่ *คิริชิมะ* เป็นเจ้าของ ร้านไร้ชื่อที่มีเพียงภาพรมวาดเอาไว้ ทุกครั้งที่มองเห็นภาพรมที่เอียงเล็กน้อยนั้นฉันจะนึกถึงโลโก้ของเสื้อเชิ้ตไปโลที่พ่อเคยสวม ฉันไม่รู้ว่าพ่อเลือกเสื้อตัวนั้นเองหรือเพียงสวมมันเพราะแม่ซื้อให้ เราไม่ได้สนิทกันถึงขนาดที่จะพูดคุยเรื่องรสนิยมด้านแฟชั่นกันได้ แต่ฉันคิดว่าเหตุผลน่าจะเป็นอย่างหลังเสียมากกว่า เมื่ออยู่บ้านพ่อจะทำตามแม่สั่งทุกอย่าง ไม่สิ เรียกว่าเป็นมนุษย์ที่ไม่มีความคิดเป็นของตัวเองจะเหมาะกว่า

ฉันเคยคิดว่ามันคงไม่สะดวกหากไม่มีชื่อร้าน แต่บรรดาลูกค้าที่มาดื่มกาแฟ (โดยมากแล้วจะเป็นคนชราในเมือง) เรียกกันสั้น ๆ ว่า *ร้านรุ่ม* พวกเขาเรียกกันว่า *ร้านรุ่ม* เรียก *คิริชิมะ* ว่า *ฮิราคุจังร้านรุ่ม* เรียกฉันว่า *เด็กสาวร้านรุ่ม* พวกเขาไม่เรียกชื่อฉัน แต่เรียกชื่อต้นของ *คิริชิมะ* และลงท้ายด้วย *จัง* เพื่อแสดงความสนิทสนมเพราะรู้จักกันมานานแล้ว แต่เดิมพ่อของเขาเป็นคนเริ่มกิจการ ลูกค้าที่รู้จัก *คิริชิมะ* ตั้งแต่เกิดก็มีไม่น้อย

วันนี้วันอังคาร ร้านหยุด ไร่แสงโตลอดออกมาจากร้าน ฉันหย่อนกุญแจรถใส่กล่องรับจดหมายแบบล็อกกุญแจ คิโดอยู่ครู่หนึ่งก่อนหย่อนรายงานที่คุณเซตลีโกะเซ็นชื่อเรียบร้อยลงไปด้วย แล้วเดินขึ้นบันไดที่อยู่นอกอาคาร ด้านในอาคารมีบันไดที่เชื่อมกับชั้นหนึ่งซึ่งเป็นร้านกาแฟอยู่ แต่ฉันไม่เคยใช้บันไดนั้นเลยแม้แต่ครั้งเดียว

ชั้นสองของร้านร่วม คือห้องเช่าซึ่งเป็นที่อยู่ปัจจุบันของฉัน ทำให้สำหรับฉันแล้วคิริชิมะเป็นทั้งผู้ว่าจ้างและเจ้าของบ้าน ฉันรู้จักเขาในฐานะเจ้าของบ้านก่อนที่จะกลายมาเป็นผู้ว่าจ้าง

สิ่งแรกที่ฉันทำเมื่อเข้าไปในห้องคือการควักกระเป๋าใส่ตังค์และสมาร์ทโฟนที่ยัดใส่กระเป๋าหลังของกางเกงผ้าเดนิมออกมาวางบนเก้าอี้

ฉันมีโทรศัพท์แต่ไม่มีชั้นวางของ ฉันมีเก้าอี้แต่ไม่มีโต๊ะ ฉันมีแก้วน้ำแต่ไม่มีจานชามหรือตะเกียบ ห้องที่มีบางสิ่งขาดหายกลับพอดีพอดีสำหรับฉันในตอนนี้ มันคือการขาดหายอย่างเหมาะสมจะพอดี

ห้องน้ำสำเร็จรูปเองก็พอดีพอดีน่าพอใจ มีเตาแก๊สหนึ่งหัวอ่างล้างจานเรียบ ๆ หนึ่งหลุม แต่ฉันไม่ได้ชอบทำอาหารอยู่แล้ว ฉะนั้นจะมีหรือไม่มีก็ไม่ต่างกัน

เมื่อแหงนหน้าบนอนบนเสื่อทาทามิกิก็เห็นเพดานทั้งสี่มุมซึ่งสีแตกต่างจากจุดอื่นจากร่องรอยของเพปกาวติดกระดาษ ผู้เช่าคนเก่าคงเคยติดโปสเตอร์ไว้ตรงนั้น

จะเป็นโปสเตอร์แบบไหนกันนะ ศิลปินคนโปรดหรือนักกีฬาที่ไฝฝั้น ฉันได้ยินมาว่าผู้เช่าคนก่อนเป็นหญิงวัยเจ็ดสิบปีที่โปรดปรานการดูหนัง อาจเป็นโปสเตอร์ภาพยนตร์ก็ได้ ตอนนี้เธอคนนั้นย้าย

ออกจากที่นี่ไปสถานสงเคราะห์ของเมืองที่ลูกสาวอาศัยอยู่

เธอจะเอาไปสเตอร์ไปด้วยหรือเปล่านะ สถานสงเคราะห์จะยอมให้เธอติดมันที่เพดานหรือเปล่า ก่อนนอนทุกคืนตอนนี้ เธอยังแหงนมองมันอย่างหลงใหลอยู่ไหม หรือมันกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันไปแล้ว ฉันเอื้อมมือออกไป รู้อยู่แก่ใจว่าไปไม่ถึง เอื้อมมือออกไปสู่สิ่งที่ "ไฝผื่น" ของใครคนหนึ่งซึ่งฉันไม่รู้จักหน้าค่าตา

ฉันหยิบขวดวิสกี้ออกมาจากช่องเก็บของใต้อ่างล้างจาน เทเหล้าลงไปครึ่งแก้ว ยกขึ้นมาในระดับสายตา มองเลยผ่านไปนอกหน้าต่างที่เปิดทิ้งไว้ กักขังทิวทัศน์บิดเบี้ยวในแก้วทรงกระบอก จากนั้นกระดกดื่มลงคอพร้อมกลิ่นสายฝน

อีกฟากหนึ่งของสถานีรถไฟมีการพัฒนาพื้นที่ด้วยการสร้างแมนชั่นเรียงกันเป็นแถว สร้างซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดใหญ่และขยายถนน แต่เขตพื้นที่ที่ฉันอยู่มีแต่อาคารเก่าหลังเล็ก จากหน้าต่างมองเห็นป้ายร้านเครื่องนอนโคโคโตริ กับหลังคาอพาร์ทเมนต์หลังยาวที่กระเบื้องถูกได้ฝุ่นพัดพาไปเมื่อปีก่อนและยังปลอ่ยให้ชำรุดไว้โดยไม่ซ่อมแซม

อาคารโรงพยาบาลมาเอะจิมะตระหง่านสูงเบื้องหน้าเมืองเก่า โรงพยาบาลแห่งนี้มีอุปกรณ์การแพทย์ทันสมัยเพียบพร้อม มีกระทั่งศัลยแพทย์หัวใจที่โด่งดังและเคยออกรายการสารคดี ภายในอาคารสะอาด มีร้านกาแฟและร้านสะดวกซื้อ คนแถวนี้จึงไปโรงพยาบาลนั้นกันทุกคน

วิสกี้กักกระเพาะว่างเปล่าจนผ่าวร้อน ฉันไม่ใช่คนคอแข็งอีกไม่นานคงเริ่มเวียนศีรษะและสายตาพร่าเลือน เมื่อมันเมา สิ่ง que เห็นและได้ยินตอนกลางวันที่ลอยห่างไปไกล กลิ่นของโรงพยาบาลหยาดฝนที่ติดบนเลนส์แว่นของคุณเซตสึโกะ ห้างคอสโกก็คืออเมริกา

ริชาร์ดขนมบึ้งแบ้งถั่วเหลือง ฉันหลับตาลงช้า ๆ

ดูเหมือนฉันจะเผลอหลับไป ฉันเอื้อมมือออกไปหาสมาร์ทโฟน ที่สั้นอยู่บนเสื่อทาทามิ นิ้วหน้ามองสายเรียกเข้าจาก “ศิริชิมะ” ก่อนแตะไอคอนเพื่อรับสาย ตอนแรกตั้งใจว่าหากเป็นสายเรียกเข้าจากแม่คงمينเสีย

“สวัสดี”

เสียงอีกฝ่ายถามต่อมาอย่างเอือมระอาว่านอนอยู่หรือ

“อืม”

“ดื่มเหล้าหรือ”

“อืม”

“ไม่ได้เรื่องเลย”

“ฉันว่าฉันก็ไม่ได้เรื่องมาตลอดนั่นล่ะ”

“นั่นสินะ” อีกฝ่ายหัวเราะด้วยเสียงทุ้มต่ำ ขณะเดียวกันก็ได้ยินเสียงดังกังๆ มาจากทางบันได ดูเหมือนเขาจะเข้าร้านทั้งที่เป็นวันหยุด

ฉันเติมวิสกี้ใส่แก้วโดยที่ยังแนบสมาร์ทโฟนไว้กับหู ฉันซื้อวิสกี้ขวดนี้มาเพราะมันลดราคาที่ร้านเหล้าซึ่งขึ้นป้ายว่า ‘เหล้า ข้าว ถูกสุด!’ แต่เชื่อว่าจะเลิกรสเสียเมื่อไร มันมีกลิ่นคล้ายแอลกอฮอล์ฆ่าเชื้อ แต่ถูกก็พอแล้ว จะไวน์หรือเหล้าญี่ปุ่นก็ไม่สำคัญ

“มิลีปะจัง” เสียงแหลมสูงดังขึ้น ฉันดึงสมาร์ทโฟนออกจากหู โดยอัตโนมัติ

“มิลีปะจัง ได้ยินหรือเปล่า ลงมาข้างล่างสิ มากินเนื้อกัน กะ อิน นะ เอ้อ กัน”

นะ เอ้อ! นะ เอ้อ! เสียงของริรุกะเสียดแหลมอย่างน่า

ประหลาด เสียงเรียกขานจากชั้นหนึ่งให้กินเนื้อดังไม่หยุด เธอคง
โก่งคอเรียกอยู่ตรงบันได ขณะเดียวกันก็ได้ยินเสียงของชายที่ไม่ใช่
คิริชิมะพูดอะไรสักอย่างฟังไม่ได้ศัพท์จากในสายโทรศัพท์ด้วย

“ก็ได้”

ฉันเดินลงบันไดนอกอาคาร เมื่อเคาะประตูร้านก็เห็นหน้า
เคียมระอาของริคุะผ่านผ้าม่านที่เผยอเปิดออก

“ทำไมไม่ใช้บันไดข้างใน”

“ไม่ชอบ”

รู้สึกใกล้ขีดเกินไป ฉันไม่ชอบเพราะมันเหมือนบ้าน เพราะ
คิริชิมะเป็นผู้ว่าจ้างและเจ้าของบ้าน ฉันไม่ชอบความใกล้ขีดเกินไป

“หืม เหรอ”

ริคุะเบ้าปากแล้วกอดอกด้วยแขนอ้วนขาว ไม่ใช่แค่แขน แต่
ร่างของเธออ้วนท้วนทั้งตัว ผิวเต่งตึงเหมือนลูกโป่งที่ถูกอัดลมจนแน่น
ทั้งที่อากาศช่วงเย็นในเดือนมิถุนายนค่อนข้างหนาว แต่เธอกลับสวม
กางเกงขาสั้นคู่กับเสื้อกล้าม

ฉันไม่รู้ชื่อจริงของเธอ ฉันพบเธอตอนเธอยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์
ในร้านที่ชื่อประหลาดอย่าง *โรงละครแห่งวัยหนุ่มสาว* ซึ่งเป็นสแน็กบาร์
ที่คิริชิมะพาไป

“ริคุะค่า อายุยี่สิบขวบค่า”

ถึงจะรู้สึกว่าเขาแก่เกินวัยยี่สิบ แต่ฉันก็ไม่ได้ทักท้วง ฉันไม่ค่อย
สนใจอายุของคนอื่นเท่าไรนัก

คิริชิมะหรีต่าพริ้มแล้วกระซิบข้างหู “น่ารักใช่มั้ยละ” ส่วนริคุะเอง
ขณะที่กำลังต้อนรับลูกค้าคนอื่นก็หาช่วงว่างสั้น ๆ ส่งสายตาเร่าร้อน
ให้คิริชิมะและส่งแววตาเป็นเชิงขู่มาทางฉัน

เมื่อสัปดาห์ก่อน ตอนที่เขาถูกลูกค้าสาวซึ่งมาที่ร้านร่วม ถามว่า “ชอบผู้หญิงแบบไหนคะ” คิริชิมะก็ตอบว่า “ชอบผู้หญิงที่เหมือน ลูกบอลหลากสีครับ” ดูเหมือนจะหมายความว่าเขาชอบผู้หญิงที่มีความหลากหลาย ตัวกลมกระโดดเต็งไปมาอย่างร่าเริง เขาคงตอบ พลังคิดถึงริวกะแน่

“หืม เหรอคะ”

ลูกค้าสาวตอบแล้วทำสีหน้าผิดหวังอย่างเห็นได้ชัด เธอบอกว่าเธอเดินทางไปร้านกาแฟ “สไตล์โบราณและน่ารัก” ทั่วญี่ปุ่นแล้วเขียน แนะนำผ่านบล็อกของตัวเอง

“ร้านที่ชอบ ไม่ว่าจะไกลแค่ไหนฉันก็จะไปเยือนอีกค่ะ” เธอว่า แต่เธอคงไม่มาเยือนที่นี่อีกแล้ว จริงอยู่ว่าร้านร่วม อาจจะเป็นร้าน สมัยเก่า แต่ไม่ว่าจะเป็นการตกแต่งภายในหรือรายการอาหารต่างก็ ไม่ได้น่ารักน่าชัง สิ่งที่หญิงสาวสนใจคือตัวของคิริชิมะต่างหาก

ดูเหมือนคิริชิมะจะเนื้อหอมเกินคาด คงไม่ผิดแน่เพราะเขาเป็นคนพูดเองว่า เขาอาจมีกลิ่นพิเศษที่ดึงดูดเพศตรงข้ามก็ได้

หลังจากฉันย้ายเข้ามาอาศัยอยู่ที่ชั้นสองของร้านร่วม ริวกะก็เริ่ม โผล่หน้ามาที่นี้แทบทุกวัน

“ก็ฉันอยากสนิทสนมกับมิสึบะจังนี่” เธอว่าแล้วบิดตัวเขิน แต่กลับขบขันถึงความมระแวดระวังไม่ให้ฉันกับคิริชิมะเข้าใกล้กันเกินกว่า ที่ควรออกมาอย่างเข้มข้น

นอกจากการบริหารร้านกาแฟแล้ว คิริชิมะเริ่มทำ “งาน” ที่เรียกว่า ง่าย ๆ ว่าร้านรับจ้างสารพัดเมื่อสองปีก่อนพอดี

เขาเริ่มจ้างฉันเมื่อเดือนมีนาคมที่ผ่านมา ขณะนั้นเป็นฤดูกาลที่ ดอกซากุระบานสะพรั่ง แต่เพราะผลกระทบจากเชื้อไวรัสทำให้แทบไม่มี

ใครออกไปชมซากุระ “งาน” ของตัวเองก็หดหายไปด้วยเหมือนกัน

“ฉันอยากให้เธอมาทำงาน ให้ฉัน” คิริชิมะว่าเช่นนั้น เขา ออกเสียงคำว่างาน อย่างเรียบ ๆ และสบาย ๆ ฉันรู้สึกว่ามันคงต่าง จาก “งาน” ที่ฉันเคยทำ เลยเริ่มสนใจ

“โอ้ สวัสดิ์”

คิริชิมะถือกระทะร้อนเดินออกมาจากห้องครัว เล่าให้ฟังว่า รึลูกจะได้เนื้อราคาแพงมาจากลูกค้าสแน็กบาร์เลยชวนทุกคนมากินด้วยกัน

ชายหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงเคาน์เตอร์หันมาทางฉันแล้วค้อมศีรษะ ทักทาย ฉันค้อมศีรษะกลับไปโดยไม่พูดอะไร ก่อนจะไปทางเขา “ใครหรอ” แต่ไม่รู้ทำไมถึงไม่มีใครยอมตอบและเอาแต่คุยกันเรื่องเนื้อ พวกเขาคงไม่ได้ยินหรืออาจมีแค่ฉันที่มองเห็นก็ได้

“ฉันไปส่งทาจิมะ เซ็ตสึโกะ มาแล้วนะ”

“อืม”

เขาคงอ่านรายงานผ่านตาแล้ว แต่ฉันก็พูดรายงานเพื่อไว้ด้วย เพื่อความมั่นใจ คิริชิมะพยักหน้ารับด้วยท่าที่ไม่สนใจนัก

ผู้ใช้บริการ “งาน” ของคิริชิมะส่วนมากจะเป็นลูกค้าประจำ ร้านร่วม เป็นเหล่าคนที่ไร้ญาติพี่น้อง หากมีก็ยุ่งกันหัวหมุนหรืออาศัย อยู่แดนไกล

แต่ฉันไม่เคยเห็นคุณเซ็ตสึโกะมาที่ร้านเลย ได้ยินมาว่าลูกสาว ของคุณเซ็ตสึโกะรู้เรื่อง “งาน” มาจากที่ไหนสักแห่งแล้วติดต่อเข้ามา “เธอลองไปคนเดียวดูก่อน” คิริชิมะยื่นแผนที่ให้ ฉันจึงเดินทางเพียง ลำพังไปยังบ้านที่มีเจ้าริชาร์ดขนมอบแบ่งถั่วเหลืองวางประดับไว้

“คุณคิริชิมะ มีมะเขือม่วงหรือเปล่าคะ”

ริวกะกล่าวแทรกบทสนทนาของฉันกับคิริชิมะ

“ฉันไม่รู้ว่าจะรุ่งนี่จะเป็นอย่างไร แต่ไม่ใช่แค่ฉันคนเดียวหรอก ทุกคนก็เหมือนกัน”

อามาเนะ มิสึนะ อายุ 26 ปี เป็นมนุษย์ที่ไม่มีความเห็นอกเห็นใจคนอื่น
ให้ความสำคัญกับความรู้สึกของคนอื่นไม่ได้ ไม่เก่งเรื่องการมีความรู้สึกร่วม
หรือเข้าอกเข้าใจคนอื่น และมีกฎมองว่าเป็นคนเย็นชาอยู่เสมอ
เธอสังกัดอยู่ที่ร้านร่ม ร้านกาแฟเล็กๆ ไร้ชื่อที่ซ่อนตัวอยู่ในท้องถนน
ซึ่งมีบริการรับจ้างสารพัดให้กับเหล่าลูกค้าประจำสูงวัย
โดย “งาน” ที่ว่ามีสามรูปแบบ
แบบแรกคือการรับส่งผู้สูงอายุที่ไปโรงพยาบาลเองไม่ได้
แบบที่สองคือการเป็นตัวแทนเยี่ยมไข้
และแบบที่สามคือการทำงานสารพัดอย่างที่ฟุ้งมากับสองแบบแรก

หญิงสาวที่ไร้อารมณ์ร่วมกับผู้อื่น ใช้ชีวิตเหมือนทิ้งสังคมไว้ข้างหลัง
และเหมือนพยายามจะฆ่าตัวตายไปทีละนิดด้วยการทำสิ่งแย่ๆ กับตัวเอง
กลับเจอเหตุการณ์บางอย่างจากผู้ใช้บริการที่ร้านร่ม จนมีความคิดเกี่ยวกับชีวิตเปลี่ยนไป

ความเศร้าเกินจำเป็นคือภาระหนักอึ้งของชีวิต...จริงหรือ

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-5794-3

9 786161 857943

กดส่องอ่าน

Cover Design: Napasorn C.
Illustration: ms.sep

265 หน้า